

РЕШЕНИЕ

№ 115

град Пловдив, 18 юли 2011 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, I наказателен състав, в публично съдебно заседание на седми юли две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЮЛИЯН РУСЕНОВ ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТО КРАЧОЛОВ ИВАН РАНЧЕВ

при участието на секретаря НИНА СТОЯНОВА и прокурорът КРАСИМИР ПАПАРИЗОВ, разгледа въззивно наказателно ОХ дело № 204 по описа за 2011 г., докладвано от председателя РУСЕНОВ.

Производството е по реда на гл. 21 НПК.

С присъда, постановена на 14. 02. 2011 г. по НОХД 839/2009 г. Пазарджишкият окръжен съд е признал поде. Т. Г. Т. за ВИНОВЕН в това, че за периода месец ноември 2000 г. до м. с. г. системно, в гр. П. е извършвал по занятие банкови сделки без съответно разрешение - лиценз, което се изисква по силата на чл. 1 ал. 4 т. 1 от Закона за банките /отменен/, като предоставял парични кредити на физически лица - С. и К. Л. ; П. В. , К. Б. ; С. и Т. З. ; Д. П. и Б. С. , общо в размер на 22 835.00 лв. и с дейността си е получил значителни, неправомерни доходи в размер на 19 677.00 лв., поради което и на основание чл. 252 ал. 2 пр. 2 във вр. чл. 252 ал. 1 вр. чл. 55 ал. 1 т. 1 вр. ал. 2 НК го е ОСЪДИЛ на ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, 3000 лв. ГЛОБА в полза на държавата и КОНФИСКАЦИЯ на 1/2 идеална част от жилище, находящо се в гр. П., като го е признал за НЕВИНОВЕН и го е ОПРАВДАЛ за това, че е предоставил парични кредити в горепосочения период и на лицата С. Н. и М.

М. , както и да е предоставил парични кредити над размера от 22 835.00 лв. до размера на 36 810.00 лв., както и да е получил неправомерни доходи над размера 19 677.00 лв. до размера на 35 438.00 лв..

На основание чл. 66 ал. 1 НК съдът е отложил изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода на поде. Т. с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ и ШЕСТ МЕСЕЦА.

Срещу присъдата е подадена жалба, изготвена от адв. К., защитник на поде. ТЕОДОСИЕВ. В жалбата бланкетно се прави оплакване за нарушение на материалния и процесуалния закон, неправилност на

присъдата и за непълнота на доказателствата. Искане се присъдата да бъде отменена и подсъдимият да бъде оправдан.

В съдебно заседание пред Апелативния съд адв. Д., защитник на поде. Т., поддържа подадената жалба и исканията за отмяна на присъдата, като излага съображения за допуснати процесуални нарушения, свързани с показанията на свид. С. Л., дадени пред съдия и конституирането ѝ в качеството на частен обвинител. Прави се оплакване, че в хода на досъдебното разследване са били извършени следствени действия преди даване разрешението за продължаване на разследване и се иска отмяна на присъдата и на това основание.

Прокурорът предлага жалбата да се остави без уважение.

Адвокат ТЕРЗОВА, пълномощник на частните обвинители С. и Т. З., също предлага да се потвърди присъдата.

Адвокатът ДОБРЕВ, пълномощник на частните обвинители С. и К. Л., предлага да се потвърди присъдата.

Апелативният съд обсъди подадената жалба, становището на страните, събраните по делото включително и пред Апелативния съд доказателства, извърши служебна проверка за правилността на присъдата и намери за установено следното:

ПОДАДЕНАТА ЖАЛБА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Апелативният съд напълно приема изложените в мотивите към присъдата съображения, касаещи фактическите обстоятелства по делото.

Установено е че свид. С. и К. Л. през 2000 г. се запознали с поде. Т., който им обяснил, че може да им даде заем в размер на 1 900 ЩД, ако му прехвърлят собствеността върху апартамента си, находящ се в гр. П. на ул. Я., 1. Подсъдимият убедил свидетелите Л., че продажбата на апартамента ще бъде фиктивна и че след връщане на заема апартаментът ще им бъде върнат обратно. В разговора със свид.

Л. подсъдимият използвал авторитета си на полицаи, като по този начин е внушавал доверие и преодолял техните страхове относно това дали сделката ще бъде честна. На 27. 11. 2000 г. свид. Таня Д., нотариус в гр. П., изповядала продажбата. Подсъдимият отишъл на срещата при нотариуса с изготвен нотариален акт, с който свидетелите Л. продали апартамента си със застроена площ 60.90 кв. м за сумата от 7 616 лв.. Продавачите заявили, че сумата е платена, но по делото е установено по несъмнен начин, че те не са имали намерение да продават апартамента си и не са получили въпросната сума от подсъдимия. Установено е, че подсъдимият след сключването на договора за продажба е дал на свидетелите под формата на заем сумата 4 300 лв., като те са се задължили да изплащат заема с 10 % месечна лихва върху сумата от 4. 500 лв., тъй като подсъдимият си удържал и сумата от 200 лв. разности по прехвърлянето.

Първоначално свидетелите Л. плащали месечната лихва в размер на 450.00 лв., но след няколко месеца изпаднали в парично затруднение, били подпомогнати от свои близки и продължили да плащат като до месец май 2002 г. платили на поде. Т. лихва общо в размер на 9 000 лв.. По-късно свид. Л. заминали за чужбина. Същите правили опити да постигнат споразумение с подсъдимия и да уредят отношенията си,

но през 2007 г. подсъдимият продал апартамента на трето лице - К. Н. След като научили за прехвърлянето на апартамента сем. Л. предложили на К. Н. да му дадат сумата 10 000 лв., за да им прехвърли обратно апартамента и накрая се споразумели апартаментът да им бъде прехвърлен за 22 500 лв..

Твърдението на защитата, че обвинението, в частта му относно семейство Л. , е недоказано заради допуснато процесуално нарушение при разпит на свид. Л. пред съдия не може да бъде прието.

На първо място, не са налице основания да се приеме, че при извършване на разпита на свид. Л. пред съдия са били допуснати процесуални нарушения, които да не позволяват нейните показания да се приобщят като доказателства по делото. Дори и да се приеме, че показанията на свид. Л. пред съдия не следва да се обсъждат като доказателства, по делото са събрани множество други такива, каквито са свидетелските показания на съпруга и на дъщерята на свид. Л. , множеството писмени доказателства, показанията на нотариуса, осъществил сделката, които напълно подкрепят тезата на обвинението.

Извършването на отделни следствени действия преди продължаването на срока на разследването от прокурора също не е съществено процесуално което води до отмяна на присъдата. Доказването на твърдените в обвинителния акт фактически обстоятелства се извършва в съдебната фаза. Игнорирането на отделни следствени действия не води до отмяна на присъдата. През месец ноември 2000 г. подсъдимият е осъществил контакт със свид. Петър В. , с когото се познавали отдавна и му разяснил, че може да му предостави исканата от него в заем сума от 4 000 лв. като първоначално двамата се договорили за лихва 6 %, а впоследствие подсъдимият увеличил дължимата лихва на 10 % месечно. През периода от месец ноември 2000 г. до месец май 2001 г. свид. Вацев успял да заплати на подсъдимия Т. сумата по главницата и лихва в размер на 969.00 лв..

Пак през 2000 г. свид. К. Б. се споразумял с подсъдимия да получи заем в размер на 2 000 ЩД с уговорката да плаща 30 ЩД месечна лихва, а за обезпечение на заема да прехвърли на поде. Т. собствеността върху апартамент. През месец януари 2001 г. нотариусът А. И. приела подсъдимия и свидетеля Б. след извършване на необходимите формалности, апартаментът с площ 38.17 кв. м бил продаден от свид. Б. на подсъдимия за сумата от 3 868.00 лв.. По делото е установено, че Б. е получил от подсъдимия сумата от 2 000 ЩД и през следващите 4 месеца изплатил на подсъдимия общо 120 ЩД, дължима лихва. Впоследствие подсъдимият прехвърли апартамента на трето лице и при продажбата подсъдимият Т. задържал за себе си сумата 4 000 лв..

През 2000 г. свид. З. установил контакт с поде. Т. , по същия начин Т. му обяснил, че може да му предостави пари в заем, ако му прехвърли собствеността на жилището си. На 15. 12. 2000 г. сделката била изповядана отново от същия нотариус А. И. , като документите били подготвени от свид. Цветелина М. , адвокат. Подсъдимият обещал на

свид. З. , че след връщане на заема ще му прехвърли отново собствеността на жилището и двамата постигнали уговорка сумата да се изплаща при 6 % месечна лихва. При изповядването на сделката свид. З. разбрал от нотариуса, че жилището се прехвърля не на подсъдимия, а не трето лице - свид. Мишев. Подсъдимият му обяснил, че това се налага, тъй като той е полицаи и апартаментът не може да бъде на негово име, след което апартаментът бил продаден на свид. Мишев за сумата 7 821.00 лв.. След подписването на нотариалния акт подсъдимият дал на свид. З. сумата 1 900 ЩД. До месец септември 2001 г. свид. З. заплатил на подсъдимия общо сумата от 9 264.00 лв., от които главница в размер на 4 085 лв. и лихва в размер на 5 178 лв.. Когато З. изплатил на подсъдимия общо сумата от 9 263.00 лв., поискал подсъдимият да му прехвърли обратно собствеността на жилището. Подсъдимият започнал да притиска З. като твърдял, че му дължи още 8 000 лв., което принудило свид. З. през август 2006 г. да подаде жалба срещу подсъдимия до Дирекцията на Националната полиция и В. окръжна прокуратура - Пловдив.

Видно от представените пред Апелативния съд писмени доказателства с влязло в сила решение на Пазарджишкия окръжен съд от 14. 04. 2010 г. по гр. д. 208/2009 г., е била прогласена нищожността на договор за покупко - продажба, по силата на който Т. и С. З. са продали на А. П. М. собствения си апартамент.

През същата 2000 г. подсъдимият установил контакт със свид. Димитър П. и двамата постигнали уговорка подсъдимият да му даде заем в размер на 1 200 ЩД при 10 % месечна лихва. Подсъдимият отново обяснил, че заемът следва да се обезпечи с недвижим имот, който да бъде прехвърлен на подсъдимия, тъй като свид. Павлов не притежавал недвижим имот двамата постигнали съгласие да бъде прехвърлен имотът, собственост на неговите родители. На 17. 01. 2001 г. отново при нотариус А. И. родителите на свид. Павлов - М. и П. П. , прехвърлили собствеността върху дворно място по плана на с. З., обл.* на подсъдимия за сумата от 1 602 лв., а свид. Димитър П. получил от подсъдимия сумата от 1 200 ЩД, като за период от около 8-9 месеца изплатил дължимите по сключения договор лихви и главница, общо сумата от 4 500 лв., от които 2 250 лв. били плащания по главницата, а сумата от 2 250 лв. за платени лихви. След изплащането на тази сума подсъдимият започнал да притиска свид. Павлов с искането да му бъдат заплатени още 5 000 лв., като по-късно склонил тази сума да бъде намалена на 1 300 лв., която сума свид. Павлов заплатил на подсъдимия, след прехвърлянето на имота. Така свидетелят П. изплатил на подсъдимия общо сумата от 5 800 лв. по взетия от него заем, като сумата от 2 250 лв. представлява стойността по главницата, а останалите 3 550 лв. представлява лихва.

През 2000 г. подсъдимият осъществил контакт и със свид. Б. С. като двамата се споразумели за получаването на заем в размер на 4 000 лв.. Тъй като свид. С. не разполагал с недвижимо имущество, се съгласил да предаде на подсъдимия като обезпечение златни вещи. След получаване на сумата от 2 000 ЩД свид. С. започнал да плаща ежемесечна лихва от по 240 лв., а по-късно изтеглил кредит от ДСК и

върнал на подсъдимия цялата дължима главница в размер на 4 000 лв.. След това свидетелят напуснал страната, а златните вещи останали у подсъдимия, който отказал да ги върне.

По пункт 5 и по пункт 8 от обвинителния акт Окръжният съд е приел, че обвинението не е доказано и е оправдал подсъдимия относно тези деяния. По делото не са подадени протест или жалба от частните обвинители, поради което следва да се приемат изложените в мотивите съображения относно тези два пункта на обвинението. В мотивите към присъдата Окръжният съд е изложил подробни и убедителни съображения, анализирал е противоречията в показанията на свидетелите и обясненията на подсъдимия и е направил обосновани изводи относно доказаността на обвинението. Като е дал парични кредити на лицата по описаните шест случая през периода от месец ноември 2000 г. до месец септември 2002 г. подсъдимият е извършвал по занятие банкови сделки без съответно разрешение и е дал кредити на обща стойност 22 835.00 лв. и е получил от тази дейност значителни неправомерни доходи в размер на 19 677.00 лв.. В случая са налице повече от 3 случая на вземане на парични суми и правилно Окръжният съд е приел, че се касае за системно вземане на парични средства. Подсъдимият не е имал съответно разрешение за извършване на дейността.

Обстоятелството, че договорите за заем не са били изготвени в писмена форма не внася съмнение в тезата на обвинението, че е извършено престъпление по чл. 252 ал. 2 НК, тъй като по делото са събрани множество доказателства, които по убедителен и несъмнен начин установяват условията, при които подсъдимият е предоставял кредити в посочените 6 случая.

Подсъдимият е действал при пряк умисъл като е съзнавал, че действа без съответно разрешение, предвиждал е и е искал настъпването на обществено опасните последици, и е целял и е получил значителни, неправомерни доходи.

Дори и да се приеме, че при изготвянето или при разпита на свид. С. Д. пред съдия е било допуснато някакво нарушение, това би довело единствено до игнорирането на показанията на тази свидетелка и не представлява основание за отмяна на присъдата. Както вече беше споменато по делото са събрани и други убедителни доказателства: показанията на дъщерята и съпруга на свид. Динкова, свидетелските показания на нотариуса, изповядал сделката, както и множеството писмени доказателства, които по убедителен начин подкрепят тезата на обвинението.

Неоснователно е оплакването, че свид. Динкови неправилно са участвали по делото в качеството на частни обвинители. Видно от материалите по делото пострадалите Д. са били конституирани в качеството на частни обвинители с определение на Пловдивския апелативен съд по ЧНД 36/2010 г., приложено към настоящото дело. Апелативният съд законосъобразно е приел, че с деянието по обвинението на съпрузите Л. са били причинени вреди.

Обстоятелството, че имуществените вреди не са съставомерни е основание да се откаже съвместното разглеждане на гражданския иск,

но не и да се приеме, че съпрузите Л. не са пострадали по смисъла на чл. 74 НК. Искането за конституирането им в качеството на частни обвинители е било направено е писмена молба от техния адвокат Д., като към молбата е било приложено пълномощно, подписано от С. и К. Л. .

Постановената присъда е законосъобразна. Окръжният съд се е съобразил с практиката на ВКС по наказателни дела с обвинения по чл.252 НК при които деянията са били извършени при действието на отменения Закон за банките. Наложено е наказание е снизходително. По отношение на подсъдимия Т. е била проявена снизходителност и от страна на съответните органи в МВР. Повече от десет години след като неговата дейтелност е станала известна на МВР подсъдимият продължава да бъде действащ полицаи- дори и след постановяването на осъдителната присъда.

Твърдението на подсъдимия, че престъпната му дейност е била свързана с други лица останали извън обсега на разследването по настоящото дело не представлява основание за отмяна на присъдата. Воден от изложените съображения и на основание чл.338 НПК Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №10 постановена на 14.02.2011 година по НОХД №839/2009г на Окръжен съд Пазарджик.

Решението може да се обжалва пред ВКС в 15 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.